

LBRIS

We know
books

COSTIN NEAȚĂ

SOAPTELE
MORTII

VIV'INFERNUM

editura
DATAGROUP
Timișoara, 2024

CUPRINS

1. Mereu pe fugă.....	7
2. Întoarcerea lui Luca.....	13
3. Nou-veniții în oraș.....	20
4. Totul va fi bine.....	28
5. Privind în suflet.....	36
6. Secrete întunecate.....	44
7. Ziua Injecției.....	56
8. Excursie la Hunedoara.....	72
9. Dragoste și ură.....	86
10. Certuri și drame.....	103
11. Puterea unui Suflet.....	114
12. Adevărata față.....	123
13. Eva ar fi invidioasă.....	136
14. Dragă Sofiana... ..	153
15. ...cu chip de înger.....	165
16. Certuri de îndrăgostiți.....	177
17. Anul în care am murit.....	188
18. Zece mii de suflete și încă unul.....	206
19. Viv'Infernum.....	212
20. Soartă și noroc.....	223
21. Jumătăți de poveste.....	238
22. Pofte.....	244
23. Decizii.....	252
24. Gloanțe, cuțite și sânge.....	260

25. Adevărul iese mereu la lumină	281
26. Îngerii ne șoptesc	298
27. Crima atrage crimă.....	322
28. Sofiana Black	331
29. A doua viață a lui Simon.....	340
30. Adevărul îngropat	351
31. Dezertori	363
32. Fiori reci	374
33. Îngerii nu mor.....	387

1. MEREU PE FUGĂ

*Ascuns sub glugă,
Mereu pe fugă,
Mai am o rugă:
Șș... Auzi și tu?*

Anastasia

Întunericul nopții este singurul care mă mai liniștește acum. Asta și faptul că străzile sunt pustii, iar luminile caselor sunt stinse. E ciudat să văd orașul ăsta după atât de mult timp. Datorită Sofianeii am ajuns aici pentru prima dată. Uneori, chiar regret profund că n-am mai ținut legătura cu ea de mai bine de un an. Într-un fel, fiecare și-a cam văzut de treaba ei. Iar în momentul de față, singura mea treabă este să mă asigur că n-am fost urmărită...

Nu pot spune că ne grăbim. Ne-am oprit din fugit încă de când am reușit să traversăm granița spre România.

În timp ce merg tot înainte alături de Claudiu și de Emil, asigurându-ne că nu trecem pe sub lumina indiscretă a farurilor publice, îmi simt părul săltând în jos și în sus, năclăit și îmbibat de sângele uscat al celor ce zac acum pe pavajul rece al pieței Sfântul Petru. Nu pot să zic că nu i-am prevenit. La naiba, nici măcar n-am vrut să se ajungă aici. Dacă nu ne-ar fi descoperit idiotul ăla...

— Aici, ne spune Claudiu, oprindu-ne din drum și arătându-ne o construcție pe care abia dacă o văd prin bezna asta.

Aprind una dintre lanterne și mă uit atentă spre curtea fără gard, împânzită de buruieni mai ceva ca în jungla

amazoniană. N-oi fi fost eu tocmai acolo, dar Sofiana mi-a spus destule povești din călătoriile ei ca să-mi fac o idee despre cum arată. În interiorul perimetrului nu e altceva decât o căsoaie bătrânească și dărăpănată din cărămidă, cu ferestre sparte și uși scoase din balamale. E mare, dispune chiar și de un etaj în ciuda faptului că are, probabil, cel puțin șapte decenii în spate, dar e vai de morții și răniții ei, cum ar spune oamenii din ziua de azi.

– Tu glumești, îi zic eu lui Claudiu. Doar nu o să stăm aici... nu?

Mă privește lipsit de expresie. Nu apucă să-mi răspundă, căci Emil ia numaidecât cuvântul, într-un mod deranjant și tâmpit, specific doar lui:

– Nastas, eu zic să apreciem ceea ce dragul meu frate ne oferă. Chiar dacă cocioaba asta părăsită pare genul de loc recreativ pentru curve și drogați.

– Ah, iar tu ești prea bun pentru astfel de muritori depravați, nu? Încerc eu să-l iau peste picior.

– N-am zis eu c-aș fi mai bun. Doar că oamenii ăștia au avut întotdeauna un gust groaznic. Stricat chiar.

Claudiu ne ignoră total. Îl văd intrând în curte și trăgând ușor de ușa putredă. Aceasta se deschide cu un scârțâit îngrozitor și pot să jur că aud o pisică din împrejurimi miormăind ca răspuns în urma sunetului. Apoi, un cor asurzitor de mâțe îmi zgârie timpanele, făcându-mă să scrâșnesc din dinți, de nervi. Se pare că s-au înmulțit în draci în ultima perioadă. Pe cât de mult le iubea Sofiana și le scăpa de la moarte când era tânără, pe atât de mult le urâsc eu.

– Intrați și voi sau ce facem? ne întrebă Claudiu din cadrul ușii, vizibil obosit.

Neavând altă variantă, decidem să-l urmăm. Emil își dă exasperat ochii peste cap, apoi mi-o ia înainte. Îl urmez, dar înainte de a intra, mai arunc o ultimă privire către stradă. Proastă alegere... În acel moment, o mașină neagră, un

Mercedes-Benz Cabrio, trece discret, iar când ajunge în dreptul casei, încetinește. Nu l-oi vedea eu prea bine pe șofer, dar nu pot să nu observ privirea insistentă pe care mi-o aruncă înainte de a-și relua viteza normală, spre ieșirea din oraș.

– Drăcia dracului..., mă trezesc eu șoptind îngrijorată.

Asta îmi mai lipsea, să fiu văzută la intrarea unei case părăsite, la miezul nopții și acoperită din cap până-n picioare de țărână și pete de sânge uscat.

Până la urmă, trag aer în piept și intru în casă, după băieți. Imediat mă izbește un miros înțepător de igrasie, iar când privesc mai atentă, înțeleg de ce. Tavanul și pereții sunt îmbăcșiți de mucegai negru, ce pare a privi ostentativ către cei trei intruși, adică spre noi. Și fix asta suntem, dacă stai să te gândești.

Camera în care ne aflăm nu pare a fi altceva decât un antreu ce face legătura cu celelalte camere și cu scările către etaj. Încăperea este înconjurată de rafturi vechi și îndoite de greutatea bibelourilor kitschoase, adunate probabil de foștii proprietari. În centru tronează o masă din lemn, tocită de lamele unui cuțit, ceea ce mă duce cu gândul la o posibilă gospodină a cărei principală ocupație o reprezenta tocatal zarzavaturilor spre a le depozita în borcane pentru anotimpul geros. Ar fi putut folosi totuși un suport, un tocător, ceva. Zic și eu... Mai are rost să mai pomenesc de stratul de praf a cărui grosime o depășește cu mult pe cea a pu...mnalului ultimului bărbat cu care am fost împreună?

– Parcă ar fi trebuit să fim invincibili cu căcatul ăla de monedă la noi, începe Emil să mormăie, referindu-se la evenimentele din ultimele zile. Atunci de ce mă simt așa de slăbit?

– Ar fi fost culmea să nu fim slăbiți, spune Claudiu vrând să-i explice situația. Gândește-te că am rezistat

LDIS | We know
books

aproape un an întreg într-un oraș sfânt, în care, teoretic, nici măcar n-am fi avut cum să pătrundem fără să ardem de vii. Și totul mulțumită ei.

Și, zicând acestea, își trage o mănușă neagră din cauciuc pe mâna dreaptă, pe care o vâă în buzunar și scoate moneda de argint, fluturând-o mândru în fața noastră. Ține în mână unul dintre cei treizeci de arginți ai lui Iuda. O vechitură, dacă mă-ntrebi pe mine. Doar că e o vechitură foarte valoroasă, care, în combinație cu sângele de înger, ne oferă invincibilitatea de care avem nevoie pentru a pătrunde în biserici, catedrale și... Vatican.

În general, argintul și sângele de înger sunt două elemente care ne-ar putea ucide cu doar o singură atingere. Dar folosite împreună, au fix efectul opus.

- Asta da minune de la Dumnezeu, murmură Emil.
- Puțin de la Dumnezeu, de la Iuda mai mult..., mă trezesc eu rostind.

Claudiu își vâă moneda înapoi în buzunar, cu o oarecare tristețe pe chip:

- Oricum ar fi, fără sângele de serafim, este complet inutilă.

Sofiana era singura care știa mereu cum să facă rost de sângele de înger. Peste tot dădea peste corcitură de oameni și serafimi, pe care îi folosea în propriile scopuri.

Îl surprind pe Emil dându-și ochii peste cap:

- Ce să faci... n-ai ce să faci. Ultimul strop l-am folosit deja. În fine, pe mine mă găsiți într-una dintre camerele de la etaj, încercând să mă refac cumva. Deși e cam greu pe stomacul gol, iar voi știți bine asta.

– Ar fi trebuit să sorbi și tu un suflet din oamenii pe care i-am ucis, i-o trântesc eu.

Însă Emil nu mă bagă în seamă.

Claudiu se așază la masă și își deschide cele două genți de voiaj voluminoase, începând să-și analizeze captura:

manuscrise vechi și prăfuite pe care ochii săi lacomi și mintea-i însetată de cunoaștere abia așteaptă să le parcurgă din scoartă-n scoartă. Singurele pe care a reușit să le fure de la Vatican înainte să fugim. Mă așez chiar lângă el, însă aproape că mă prăbușesc cu tot cu scaunul șubred de lemn. Mă abțin să nu trag o înjurătură. De-a lungul anilor, am tot schimbat multe, foarte multe locuințe, deci sunt obișnuită cu multe lucruri. Am dormit și sub cerul liber în repetate rânduri. Dar totuși, în vecii vecilor nu am întâlnit o casă mai jagoasă ca asta.

Ce bine era acum dacă vechea reședință a Sofianei, conacul de la marginea orașului în care ne regroupam de fiecare dată, mai era în picioare. Păcat că a fost demolat acum mult timp.

Tresar atunci când parcă simt un scârțâit surd și continuu ce vine de peste tot din jur.

- Auzi și tu? Îl întreb eu speriată.

Mă îngrozește simplul gând că ar mai putea fi cineva cu noi în casă, cineva care să fi auzit tot ce am vorbit până acum. Ar putea fi un simplu boschetar. Sau unul dintre atacatorii noștri... Rămân nemișcată, încordată și gata de luptă, în timp ce Claudiu se uită la mine ca la ultima nebună.

- Doar șoareci, mă lămurește el.

La naiba! Mai bine era un atacator. Mi-e extrem de scârbă de rozătoare.

- Hai, mă, chiar nu puteam și noi să găsim alt loc de stat? Încep eu să-l bat la cap pe Claudiu.

– M-ați înnebunit de tot, se plânge el, luându-se cu mâinile de cap, însă știu că dramatizează de amorul artei. Tu te plângi constant de casă, iar lui Emil îi e foame. Și știți cum e el când îi e foame...

- Dar pe bune, Claude, dărăpănătura asta...

– „Dărăpănătura asta”, cum o numești tu, e tot ce avem deocamdată. E părăsită de ani buni. Dacă rezolvăm cu actele

de identitate și locuim aici suficient de mult timp, poate deveni a noastră pentru multe decenii de acum încolo. În fine, o să caut mâine o echipă de constructori care să o pună cât de cât la punct. Și o să rezolv cumva și cu mâncarea...

Mă apuc să dibui plictisită una dintre zgârieturile mai adânci ale mesei. Încep să cred că gospodina la care mă gândeam mai devreme nu a tăiat niciodată legume. Cred că, mai degrabă, îi toca nervii lu bărbată-su așa cum mi-i toacă dragul de Claudiu pe-ai mei atunci când încearcă să facă pe șeful și să ne rezolve toate problemele. Dar bineînțeles că îl las, la urma urmei, el este cel mai capabil dintre noi la ticluit planuri.

— Nu am putea să vânam pur și simplu? mă trezesc eu întrebând. Știi tu... ca-n vremurile bune.

— Vremurile bune au apus de mult, Nastas... Suntem în 2013 acum. Multe lucruri nu ni le mai permitem.

— Urâte vremuri, urâtă tehnologie... Of, Claude, îți mai amintești cum arăta orașul ăsta când am ajuns prima dată aici? Avea așa un stil aparte.

Chiar mă gândesc serios ca de mâine să încep să explorez împrejurimile. N-are sens să-mi fie frică. Luptătorii ăia n-au cum să ne fi urmărit până aici.

— Că bine zici, Anastasia! exclamă el melancolic. Cine ar fi crezut că ne vom întoarce vreodată în Timișoara?

2. ÎNTOARCEREA LUI LUCA

*„Nu ascultați zvonurile,
căci ele îngroașă numărul greșelilor.”*

– Proverbe 26:20

Luca

Oare care dintre cele două este mai urâtă: stresul de dinaintea unui examen sau epuizarea care apare imediat după? În cazul meu, prima stare a stat călare pe mine încă de când am urcat în avionul spre SUA și până am ieșit din sala de examen, în timp ce a doua s-a instalat în timpul celui de-al doilea zbor, înapoi spre Timișoara. Și totuși, în ciuda presiunii enorme pe care mi-o pun singur asupra mea, este prima dată după foarte mult timp când nu-mi fac griji. M-am descurcat destul de bine la examen și sunt convins că locul la Harvard îmi este asigurat.

Însă întoarcerea a avut loc ieri. În schimb, grija mea actuală este să nu mor de cald. Este abia două după-amiază, dar soarele din mijlocul lunii iulie este neiertător. Ca să nu mai zic că mi s-a stricat și aerul condiționat fix când aveam cea mai mare nevoie de el. O să mă topesc până reușesc eu să ajung acasă.

Pornesc radioul ca să-mi mai iau gândul de la caniculă. Proastă idee. Peste tot, aud numai despre „Crima de la Vatican”. Știrea asta a circulat intens în America și văd că România nu a rămas nici ea în urmă cu noutățile. În cele din urmă, găsesc un post cu muzică, spre marea mea bucurie.

LIBRIS | We know books
Down by the river by the boats
Where everybody goes to be alone
Where you won't see any rising sun
Down to the river we will run

Riverside – Agnes Obel

Nu o să pot înțelege niciodată de ce oamenilor le place să profaneze atât de tare tot ce ține de religie. La urma urmei, nici nu cred că a fost vreun om ucis în piața aia. Sunt doar zvonuri fără sens, pe care Vaticanul nu se obosește să le confirme sau să le infirme. Și nici nu trebuie. Parcă vezi că mâine-poimâine apare ceva asemănător și la noi.

Sau poate că, pur și simplu, este vorba de simpli oameni, pasionați de legende urbane. Oare când se vor trezi odată la realitate? În fine, nu e treaba mea să-i judec.

Mă apropii din ce în ce mai mult de casă, dar mai întâi am de făcut două opriri, prima chiar acum. Parchez lângă prima biserică care-mi iese în cale. „Biserica de Lemn”.

Îmi continui drumul spre periferie, iar soarele pare să n-aibă milă de mine, mai ales că, atunci când am ieșit din lăcașul de cult, am găsit mașina extrem de fierbinte și înăbușită. Ca de obicei, am stat puțin cam mult la biserică. Dar am simțit nevoia să fac această oprire. I-am cerut atât de insistent ajutorul lui Dumnezeu pentru ultimul examen încât mi s-ar fi părut nedrept să nu-i mulțumesc. Mă frustrează cum unii oameni pot să-L uite atât de ușor.

În cele din urmă, ajung și la cea de-a doua destinație de dinainte de casă. Căsuța Dorei se profilează cochetă printre bălăriile din curte, de care am promis c-o s-o scap imediat ce ajung înapoi în Timișoara. Intru pe poartă și mă îndrept către ușă. Ciocăn de două ori, iar la intrare mă întâmpină o bătrânică firavă de optzeci și șapte de ani care pare a nu fi îmbătrânit cu nici măcar un an în plus în cei șaptesprezece

ani de când m-a luat în grijă. Poartă o rochie verde, înflorată și o pălărie de soare de aceeași nuanță, din interiorul căreia i se revarsă câteva șuvițe de păr alb. Bineînțeles, are și nelipsitul ruj roșu, care-i accentuează și mai mult chipul palid, brăzdat de riduri.

– Luca! mă întâmpină ea bucuroasă, îmbrățișându-mă și sărutându-mi ambii obraji. Hai, intră!

Pătrundem în antreu, apoi în sufragerie. Îmi face semn să mă așez pe unul dintre fotolii, apoi pleacă, ducându-se probabil spre bucătărie. Locuința ei, mică și primitoare, a rămas neschimbată. Privesc nostalgic pereții albicioși, decorați cu tot felul de tapiserii, și mobilierul antic care abia mai rezistă sub greutatea bibelourilor cu motive care mai de care mai diverse, de la Egiptul antic și până la păgânism. Nu pot spune că le agreez prea tare, dar nici nu-mi displac. La urma urmei, am copilărit înconjurat de ele, chiar în această cămăruță pe care a transformat-o în cameră de zi imediat ce m-am mutat de aici. Acestea, plus mirosul vag de tămâie care te izbește de fiecare dată când intri, au ceva aparte, ceva extrem de personal, ceva care strigă din toți plămâinii: *Aici locuiește Minodora!*

Minodora – sau Dora, cum m-a tot obligat să-i spun de-a lungul timpului – este, probabil, cea mai mărinimoasă persoană pe care o cunosc, chiar dacă mai are și ciudățeniile ei. Fiind o bună prietenă a părinților mei, ea m-a adoptat încă de la vârsta de doi ani, atunci când aceștia au murit. Am locuit cu ea, chiar aici, până acum un an, când am împlinit optsprezece ani, iar autoritățile m-au lăsat să intru în posesia vilei Dobrescu – locuința familiei mele. I-am tot propus Dorei să se mute cu mine, ba chiar am și rugat-o de câteva ori, însă nu a vrut nici în ruptul capului să-și abandoneze căsuța. Nu mi-a dat prea multe detalii despre viața ei de dinainte să mă ia în grijă. Știu doar că se trage dintr-o familie putred de bogată, asta până când comuniștii le-au confiscat toate bunurile. De aici se trage, probabil, personalitatea ei excentrică.